

sina skeppskamraters kött att festa på, vilket till infödingarnes stora indignation avböjdes. De fingo då nöja sig med *bara* söt potatis — utan vidare »*kai*».

Under två veckor levde de sålunda i det jämmerligaste tillstånd, då en dag Guard fick höra, att en av »Harriets» båtar ännu fanns oskadd kvar vid strandningsstället. Han bad nu stammens hövding i bevekande ordalag att lyssna till hans förslag, som gick ut på, att Guard och fyra av hans folk skulle få »permission» och taga den omnämnda båten för att med den bege sig till Port Nicholson och där anskaffa *ett fat krut*, med vilket de skulle återkomma som lösepenning för de kvarlevande vita; de sex återstående av besättningen skulle få kvarstanna som gisslan. Efter en dags betänketid bifölls Guards begäran, och efter åtskilliga motgångar kommo de även till sjöss med båten.

Då Guard under en storm måste söka sig in i Blind Bay, kommo en flock maorier på visit och rövade från dem all deras proviant och den enda kniv de hade. Under utsägliga umbäranden nådde de Queen Charlotte Sound den 29 juni, där de funno ett barkskepp »Mary Anne», ombord på vilket de blevo omhuldade och av kaptenen fingo låna en bättre och välutrustad båt. Med denna fortsatte de färden till Port Nicholson, dit de väibehållna anlände den 4 juli. Här låg en skonare »Joseph Weller», kapten Morris, segelklar för Sydney samma dag. Guard blev då erbjuden av Morris att få medfölja fartyget och landsatt i Moturoa, men han skulle i så fall skynda sig att uträtta sina ärenden i land. Guard antog erbjudandet, men »glömde bort» sitt egentliga ärende: *att anskaffa ett fat krut* — som lösepenning för dyrbara människoliv, till vilka hans egen hustru och två barn kunde räknas — om de voro i livet ännu. Emellertid blev det svårt väder, då »Mary Anne» kom på höjden av Maturua, och Morris ville ej riskera sitt fartyg, last och människoliv bland undervattensreven, genom ett angörande där i den storm